

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
1. června Léta Páně 2008

S V A T O

V Á C L A V S K Á

V I N I C E 6

ČERVEN

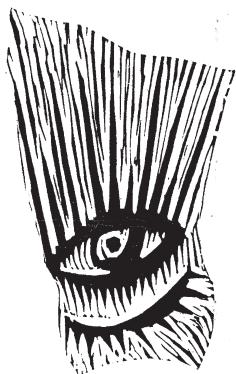
V ZÁVĚRU

školního roku máme za sebou i nejdůležitější slavnosti liturgického roku. Prožíváme je opakovaně rok co rok, což je charakteristické pro náboženství už od pradávna. Existuje však jeden zásadní rozdíl mezi kdysi a teď. Jedním z hlavních motivů náboženských úkonů dávných lidí byl strach, kdy přirozenou reakcí bylo přinášení obětí a úzkostlivé plnění náboženských povinností, aby se božstvo nerozhněvalo. Hospodin se však zjevoval Židům jako Otec a Ježíš toto zjevení završil vlastní krví napsanou zprávou, že Bůh je ochoten se za nás obětovat. Dnes se proto většina z nás právem cítí od oné pravěké úzkostlivosti osvobozena, násled-

kem je však naše určité z pohodlnění ve vztahu k Bohu. Trochu to připomíná věčné manželské téma, totiž obdarovávání květinami. Pokud muž nosí domů květiny z povinnosti, žije v pravěku. Pokud je přestane nosit, protože přeci nemusí, přešel do novověku. To je krok správným směrem, ačkoliv to žena neo-

cení :)). Rozhodující je totiž druhý krok, kdy muž opět nějakou tu květinu přinese, protože to teď již může dělat svobodně a ví, že tím udělá radost. Ježíš nás vysvobodil z koloběhu hříchu a trestu a my už nemusíme škemrat o milost. To je úžasné: můžeme slavit liturgii ne kvůli strachu z Boha, ale kvůli lásce k Bohu.

MiM

O H L É D N U T Í *za uplynulým měsícem nebo i dál*

Farní pouť do Polska 5.– 8. 5.

Naše pouť byla nádherná, plná zážitků a dojmů, takže by vyprávění o ní klidně vydalo na samostatné číslo Vinice. Cestovali jsme oblíbeným zeleným autobusem se známým řidičem Františkem. Sešla se nás skupina prima lidí v čele s P. Stanislawem. Jely s námi také čtyři řádové sestřičky – Italky, nyní působící v Praze, Celou dobu jsme obdivovali i tři „seniorky“ z naší farnosti, které, ač již překročily osmdesátku, zvládaly nástrahy cesty bezvadně.

První den byla cílem naší cesty Czestochowa – Jasna Góra. Je to úžasně mariánské poutní místo se zázračným obrazem „Černé Madony“. Stanislawovi se podařilo zařídit nemožné – naše skupiny mohla slavit mši sv. přímo pod tímto obrazem. Zážitek to byl nepopsatelný a myslím, že nejen na mě silně zapůsobila atmosféra tohoto nejnavštěvovanějšího polského poutního místa. Byli jsme ubytováni ve velikém poutním domě Jana Pavla II. O tom, že dům byl opravdu velmi rozsáhlý a členitý, svědčí i to, že mnohým z nás dalo dost práce po návratu z první procházky najít svůj pokoj.

Je známo, že v Polsku je věřících většina (až 85 % populace), ale je obtížné si to představit. Děti vyrůstají a jsou vychovávány ve víře již od narození, takže jsme potkávali desítky bíle oblečených malých dětí, které chodí společně s rodiči a příbuznými po devět dní děkovat do kostela za první svaté přijímání. V Czestochowe byly děti dokonce na

adoraci před obrazem P. Marie celou noc a odjížděly se svými rodiči domů až po ranní mši svaté. Poláci mají Pannu Marii v nesmírné úctě. Na poutních místech je zvykem, že se lidé s ní přijdou ve 21 hodin „rozloučit“. Posvátný obraz je postupně zakrýván, v 6 hodin se za zvuku fanfár opět odkryje. Je to tak úžasný zážitek, že si člověk rád ráno přivstane.

Druhý den jsme odjížděli do Krakova, kde na nás čekala moc milá, slovensky hovořící průvodkyně Ola. Navštívili jsme samozřejmě Wawel s krásnou gotickou katedrálou, královskou hrobku a většina z nás vystoupala i na věž k největšímu polskému zvonu Zikmundovi. Moc obdivuji paní Hruškovou, která tam „vyšplhala“ jako jedna z prvních. Odpoledne jsme se prošli po starém městě, někteří z nás navštívili starou židovskou čtvrť Kazimierz a už byl čas na odjezd do druhého nejznámějšího mariánského poutního místa – Kalwarie Zebrzydowske, kde jsme byli po dvě noci ubytováni.

Poutní místo je situováno uprostřed lesů a je kupodivu na kopci, což je v polské rovině dost neobvyklé. Je to krásný areál – klášter mnichů bernardinů, barokní kostel s obrazem Panny Marie a spousta domů se zázemím pro poutníky. Je to místo ticha a klidu, brána komplexu se ve 22 hodin zavře a nikdo již nemá dovnitř přístup. Kalwaria Zebrzydowska je známá také souborem cca 45 kapliček, kaplí a kostelíků rozestých po okolí, které tvoří několik navzájem se prolínajících křížových

cest o celkové délce několika kilometrů. O Velikonocích se tu konají hojně navštěvované Pašijové hry.

Další den ráno jsme se vypravili do solných dolů ve Wieliczce. Po prohlídce této impozantní památky nás čekal pozoruhodný areál v Krakově – Lagiewnikách: chrám Božího Milosrdenství, který vysvětil Jan Pavel II. v roce 2002. Je to velká moderní stavba s mnoha kaplemi a samostatnou věží s vyhlídkou. Kostel byl postaven u kláštera sester faustinek, kde je umístěn i obraz Ježíše Krista, který namalovala sestra Faustina na základě vidění.

Pozdě odpoledne jsme pokračovali do Wadowic, kde jsme navštívili kromě jiného rodný dům Jana Pavla II. a kostel, který navštěvoval. Nemohli jsme minout cukrárnu, ve které prodávají výborné „papiieskie kremówki“. Stanislaw říkal, že kdyby navštívil Wadowice a nekoupil si vyhlášené kremówki, dopustil by se těžkého hříchu.

Po návratu do Kalwarie Zebrzydowske jsme měli ještě v kapli mši sv., kterou se Stanislawem sloužil i jeho polský spolužák ze semináře P. Adam, který působí ve Švihově. Tento poslední společný večer jsme uspořádali „seznamovací“ večírek, na který v předchozích dnech nebyl čas a vhodný velký prostor. Hráli nám Jirka Rechner na kytaru a Pavel Hubatka na akordeon, všichni se dobře bavili, zpívali, povídali si a každý také řekl něco o sobě.

Poslední den naší pouti jsme navštívili koncentrační tábor v Osvětimi. Při kázání den před tím toto místo P. Adam příhodně přirovnal k „temné hluboké díře v lidských dějinách“. Při vstupu do tábora se člověku svírá srdce. Je téměř

nemožné si představit všechny hrůzy, které tu byly „lidmi“ na lidech páchány. Je to místo smutku, nutící k hlubokému zamyšlení a usilovné modlitbě.

Ve čtvrteční podvečer jsme se vrátili do Prahy. Těžko se nám loučilo! Celá pouť byla uklidněním a pohlazením po duši, tolik potřebným v dnešní době. Velký dík patří Stanislawovi, který vše zorganizoval, zařídil, vedl a byl celou dobu bezvadným společníkem. Díky také řidiči Františkovi za to, že nás v pořádku dovezl tam i zpět (a nikomu se ve své skromnosti nezmínil, že zatímco my jsme v Kalwarii Zebrzydowske klidně spali, on jel 40 km do Krakowa, celou noc spolu se svým polským kolegou opravoval náš porouchaný autobus a vrátil se až nad ránem). Díky patří rovněž Jirkovi Rechnerovi za to, že nám cestou v autobusu a na všech bohoslužbách hrál a zpíval. A nakonec patří díky i všem ostatním, protože každý přispěl ke zdaru pouti už tím, že tam byl. Doufáme, že si společně zase někam vyjedeme! *Ivana Lukášová*

První svaté přijímání 25. 5. *aneb Jak jsem od Andulky dostal čokoládu*

Pro děti pokřtěné v raném věku je první svaté přijímání vlastně první příležitostí, kdy se mají samy vědomě přihlásit ke své víře. A to věru není malý krok. Poslední květnovou neděli jsme tuto událost slavili se třemi dětmi z naší farnosti: Bedřichem Mrkvou, Josefem Šulcem a Annou Dorotou Votavovou. Přípravy před tímto velkým krokem v křesťanském životě našich dětí se již tradičně ujala Jarka Nađová. Oba kluci

se připravovali již od února a Andulka se k nim přidala v dubnu. Jarka přípravu pojala s důkladností, laskavostí a trpělivostí sobě vlastní, za což jí náleží velký dík.

Když pak nadešla dlouho očekávaná neděle, měl jsem před cestou do kostela mírné obavy, zda jsme na vše náležitě nachystáni. Andulka se samozřejmě ještě stačila trochu poštekát se sourozenci, je to prostě tím, že je jí sedm. Samozřejmě, že ráno víc myslela na své bílé šaty než na hluboký význam obřadu, který ji očekával. Ale pak se vám stala zvláštní věc: sotva jsme přijeli do kostela, sourozenecké šarvátky, shon a dokonce i bílé šaty byly zapomenuty, protože teď se dělo cosi důležitějšího.

Důkladnost, se kterou P. Stanislav přistupoval k vlastnímu obřadu, mě zprvu až zarazila - netíhnu k velkým slavnostem. Počínaje přivítáním při zahájení bohoslužby přes přímlyvy, které děti četly, společnou modlitbu Páně v kroužku s panem farářem až po samotné přijetí těla a krve Kristovy a rozdávání dobrot po skončení bohoslužby, byly děti středem dění a pozornosti. Měl jsem tak trochu strach, aby v tom všem nezaniknul hlavní účel, aby pro vše kolem děti nezapomněly na to nejdůležitější, že totiž poprvé přijmou Tělo Kristovo. Ale zpětně musím říci, že to mělo něco do sebe, že právě díky tomu, že byly středem pozornosti, si naplno mohly uvědomit, jaká významná věc to je.

A večer mi pak Andulka ještě přinesla kus čokolády. Tu totiž dostala od své kmotry, a když si ji rozbalila, každému dala kus. Takže mám jistotu, že tentokrát kázání opravdu dobře poslouchala,

protože si zapamatovala, že o čokoládu se má rozdělit. A snad si bude pamatovat i to, že ať ji v životě potká cokoli, Kristus jí bude vždy nablízku. Aby na to nezapomněla, přeji nejen jí, ale i Josefovi a Bedřichovi. *Ondřej Votava*

Pouť seniorů na Svatou Horu 24. 5.

Cestu jsme měli naplánovanou už delší dobu dopředu a všichni jsme se těšili. Jen z počasí jsme měli strach; několik dní předtím přšelo. Vyšlo to: v sobotu byl od rána krásný jarní den.

Vyjeli jsme ráno v osm hodin z Čechova náměstí. Nejdříve jsme se zastavili v Památníku Karla Čapka - Strži ve Staré Huti u Dobříše. Památník byl zřízen v roce 1963 v domě, kde spisovatel pobýval poslední tři roky svého života. Po rozsáhlé rekonstrukci byl znovu otevřen v r. 1997. Je věnován nejen osobnosti a dílu Karla Čapka, ale i jeho manželky, herečky a spisovatelky Olgy Scheinpflugové. Od r. 1998 má v podkroví domu samostatnou expozici novinář a spisovatel Ferdinand Peroutka, Čapkův přítel. Kolem domu je udržována krásná zahrada. V okolí je kouzelná krajina s velikým rybníkem.

Na Svatou Horu jsme dorazili po jedenácté hodině. Shromáždili jsme se v sále exercičního domu a za všeobecného veselí jsme se naučili - vedeni P. Stanislawem - znát křestní jména všech přítomných. A tak jsme se zase více skamarádili. Pak měla naše milá lékařka Maruška malou přednášku, určenou přímo nám, seniorům. Upozornila nás na správnou životosprávu ve stáří a připomněla, jak důležitý je v tomto věku

aktivní přístup k životu, schopnost poskytovat a hlavně také přijímat pomoc od druhých.

Od 13 hodin jsme měli v bazilice, v níž je na hlavním oltáři milostná soška Panny Marie Svatohorské, slavnostní eucharistii. Po ní jsme uctili poutní sochu Panny Marie. Z baziliky jsme

odešli rovnou na oběd, po něm byla prohlídka Svaté Hory. Na závěr jsme se rozešli po přírodě na Svaté Hoře a užívali si krásný májový den. Jsme opravdu vděční P. Stanislawovi, že pro nás pořádá takové akce, které ho jistě stojí hodně námahy, ale nám přinášejí radost a povzbuzení. *Jarka Nagyová*

S P O L E Č E N S T V Í *naší farnosti a jeho záležitosti*

Farní charita

Milí přátelé, tak naše farní charita funguje, bude snad fungovat anebo může fungovat v těchto oblastech:

1. naše rodiny, farní společenství, evidence, informace
2. senioři
  - a) pořádání společných akcí
  - b) spolupráce s MČ Praha 10, sociálním odborem
  - c) návštěvy, sdílení, nákupy, úklid
  - d) dovoz do kostela, odvoz z kostela, doprava
  - e) dům seniorů Sámova
3. misie
  - a) adopce na dálku - rodiny, jednotlivci - společně: rádi bychom rozvinuli pomoc běloruským dětem (6 900 Kč/rok jednomu) s možností pozvání na krátkodobý pobyt k nám. Rádi bychom „měli“ několik dětí společně.
  - b) v návaznosti bychom rádi rozvinuli spolupráci s nějakou farností/oblastí v Bělorusku

4. děti - dětské domovy - pravidelné návštěvy - spíše pro mládež od 13 let
5. nemocnice, LDN, umírající
  - a) návštěvy - podle potřeb
  - b) nárazová spolupráce mladých silných mužů s organizací Cesta domů
6. vězni - komunikace - písemná či ústní, pro zájemce metodické vedení
7. bezdomovci
8. ekonomika, sbírky - vše pochopitelně na bázi dobrovolnické.

Vím, že charita je atributem každého, že mnohdy nechceme o nějaké své práci mluvit, protože „Amen, pravím vám, už mají svou odměnu“. Ale jsou také věci potřebné dělat společně a někdy je pokorně právě sdílení.

Prosím tedy každého z nás, kdo by viděl nějakou potřebu, kterou bychom mohli uspokojit nebo své místo také v nějaké z uvedených oblastí, aby se ozval - buď mně nebo panu faráři. Děkuji

Hanka (Rechnerová)
rechnero@heroldovysady.cz

721 444 323,271 740 161

Nová pastorační rada

Již před měsícem (27. 4.) jsme volili novou pastorační radu (PR). Bylo odevzdáno 238 hlasů, z toho osm neplatných. Jednotliví kandidáti obdrželi tento počet hlasů: **Miloslav Müller ml.** 168, **Vladimír Jeništa** 155, **Ondřej Rechner** 146, **Vít Náměstek** 110, **Zuzana Váchová** 99, **Simona Pišlová** 90, Dana Vacková 80, Pavel Semela 77, Václav Sokol 73, Olga Polanská 64, Pavel Zezulka 53, Václav Novák 49, Jiří Vyšohlíd 43. Členy PR se stalo šest kandidátů s nejvyšším počtem hlasů, kteří jsou v textu vyznačeni tučně. V souladu se Stanovami pastoračních rad arcidiecéze pražské náš farář jmenoval dalšími členy PR tyto naše farníky: **Ludmila Borská**, **Denisa**, **Zuzana Lejsalová**, **Jan Novotný**, **Jiří Vyšohlíd**. Členy PR jsou dále z titulu své funkce farář **Stanislav Góra**, pastorační asistent **Jan Rückl**, zástupkyně farní charity **Hana Rechnerová** a delegát ekonomické rady **Jiřina Haaszová**, celkem tedy 15 lidí. Mandát PR je pětiletý.

Při bohoslužbě na slavnost Těla a krve Páně 22. 5. obdrželi přítomní členové nové pastorační rady jmenovací dekrety a poté se sešli na faře na prvním neformálním setkání. Naostro začínáme ve čtvrtek 26. 6. v 19.30 na faře. *MiM*

Zprávy z ekonomické rady 21. 5.

Ekonomická rada jednala zejména o dokončené opravě východní části kostela sv. Václava a připravované kolaudaci a o výběrovém řízení na rekonstrukci západní části kostela a kaple. (K tématu

rekonstrukce napíšeme více v některém z dalších čísel Vinice.) Dále jednala o systému získávání grantů, který bude koordinovat Olga Škochová, o možnostech ozvučení kostela svatého Mikuláše, o farních financích a o instalaci vodoměrné šachty – bude vyřešena do konce prázdnin. *Jiřina Haaszová*

Trvalé příkazy

V únorovém čísle nás ekonomická rada informovala o možnosti přispívat do farní pokladny formou trvalých příkazů. Na začátku května, tedy po čtyřech měsících, bylo nahlášeno 20 dárců, kteří dohromady každý měsíc poukazují na farní účet 6 400 Kč. Ale je možné, že se tato čísla již změnila nebo ještě změní.

MiM

Dopis mladým, a nejen jim

Milí přátelé,

je hluboká noc, ani kosové ještě nezpívají. Probudil jsem se a v duchu si s vámi povídám. Rád bych vám sdělil něco, co mi moc leží na srdci a velice si přeji, abyste to pochopili a přijali. Protože jde o moji životní zkušenost, která do mého života zasahuje podstatně, musím začít daleko v minulosti.

Narodil jsem se před více než tři čtvrtě stoletím v katolické rodině. Třetího dne po narození jsem byl pokřtěn, ve svých deseti letech jsem šel k prvnímu svatému přijímání a ve dvanácti k biřmování. Vyrůstal jsem v katolickém prostředí, denně jsem ministroval, chodil jsem ke svátostem a byl jsem celkem

spokojen se svým životem. První podstatný zásah do této mé spokojenosti mě čekal po příchodu na studia do Prahy. Bydlel jsem v rodině člověka, který uvěřil jako dospělý a v době mého příchodu byl těsně po křtu a biřmování. Teprve při rozmluvách s ním jsem uviděl, co je to živá víra. Jak ty pravdy víry, které jsem všechny dobře znal i já, promlouvaly k němu nesrovnatelně živěji než ke mně. Jak já jsem mu záviděl, že byl pokřtěn a biřmován až tehdy, když už věděl, co dělá! Jen těžko jsem se smiřoval s tím, že tuto živou zkušenost s Ježíšem a Duchem svatým nemohu sám prožít. Teprve po třiceti letech se situace podstatně změnila. Na světě se objevilo letniční hnutí, katolickou církev zasáhlo v podobě Obnovy v Duchu svatém, a tato Obnova pronikla v osmdesátých letech i do vršovické farnosti. Ona nám nabídla možnost opět nově přijmout a prožít to, co prožíval tehdy v padesátých letech onen pan architekt, u něhož jsem bydlel, a co prožívali a prožívají ti, kdo jsou pokřtěni a biřmováni v dospělosti. A nyní se nabízí tato možnost i vám.

Od podzimu letošního roku se bude v naší farnosti konat příprava na přijetí svátosti biřmování. Rád bych pozval každého, kdo ještě tuto svátost nepřijal, aby se do této přípravy přihlásil. Přirozeně se můžete zeptat: proč mám absolvovat tak dlouhou přípravu na něco, co mi vůbec nechybí a od čeho vlastně nic neočekávám?

Pokusím se odpovědět příkladem ze života. Dokud jsem neměl k dispozici počítač, psal jsem všechny matematické texty na psacím stroji a matematické symboly jsem doplňoval ručně perem.

Ani mě nenapadlo, že by to šlo dělat jinak. Dokonce i v době, kdy někteří mí přátelé už měli svá osobní PC a vyprávěli, jaká je to pohoda psát v matematickém editoru na počítači, já jsem setrval na svém psacím stroji. Vyhovoval mi, nic mi nechybělo. Teprve když jsem i já dostal k dispozici počítač a začal jej používat na psaní, pochopil jsem ten rozdíl. Poznal jsem, jak je ta práce pomocí počítače podstatně jiná, poskytuje podstatně jiné možnosti než práce bez něj. Jistě, nešlo to rovnou a bez bolesti. Zvládnout matematický editor, např. $\text{\LaTeX}$ není záležitost několika dnů. Ale tato znalost se bohatě vyplatí.

Možná už trochu víte, kam tímto vyprávěním mířím. I my jsme ve křtu jako malé děti dostali všechny dary Ducha svatého. Využíváme je? Žijeme skutečně z moci Ducha, nebo ze svých vlastních sil? Svatý Pavel nás v listě Římanům ujišťuje, že Boží láska byla vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Prožíváme nějak tuto skutečnost? Jsme si ji vůbec vědomi? Žijeme z ní? Je opravdu zdrojem naší naděje? Věříme, že od této Boží lásky nás nemůže odloučit vůbec nic, leda když ji my sami odmítneme?

Ujišťuji vás, že jsem nikdy nelitoval času, který jsem věnoval ovládání matematických editorů pro práci s počítačem. A také, nikdy jsem nelitoval času, stráveného ve škole svatého Ducha, když mě učil, jak má vypadat můj život, jaký je Hospodinův záměr s mým životem. Naše lidské smýšlení nám říká: „Nebud blázen. Nemůžeš se přeci zavazovat na třičtvrtě roku každé úterý věnovat pár hodin této přípravě.“ Jak dobře znám toto satanské svádění. Kolikrát v životě

jsem mu podlehl a později litoval. Je tak snadné poplést si hierarchii hodnot, považovat za prvořadě důležité to, co později shledáme hodným pozice až někde hodně vzadu.

Doufám, že mně, dědečkovi šestnácti vnoučat, věříte, že trochu znám vaše problémy a starosti i vaše časové možnosti. Přestože vím, kolik máte nejruznějších nabídek, které útočí na váš čas, prosím vás, zvažte, zda právě tato nabídka není tou pravou pro vás. Ve 2. listě sv. Pavla do Korintu čteme: „... je psáno: 'V čas příhodný jsem tě vyslyšel, v den spásy jsem ti přispěl na pomoc.' Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“ (2 K 6,2). Není opravdu nyní pro vás ten čas příhodný?

Ještě poznámka pro ty, kdo mají obavy, že jde o akci charizmatické obnovy. I když sám jsem Obnovou prošel a hlásím se k ní, ujišťuji vás, že zde nejde o žádný seminář Obnovy v Duchu svatém, i když samozřejmě příprava na biřmování už ze své podstaty je přípravou na nové, aktivní přijetí darů svatého Ducha, které jsme dostali v plnosti již při křtu. Nebudete tedy opravdu nuceni při modlitbě zvedat ruce a tancovat.

Tak jsem si s vámi povídal až do rána. Už dávno zpívají v parku na náměstí kosové, na habru pod oknem mi pěnkava vyzpěvuje své „čaf, čaf, ...“ a dokonce ze dvora slyším trylkovat pěničku. Končím a přeji vám krásné ráno a požehnaný celý den. Váš
Jozef Nagy

O S O B N Í

Hledá se bydlení

Milí spolufarníci, čas nazrál, ptáče vylétá z hnízda a na základě této skutečnosti sháním pro svoji dceru Elišku (21 let) a pro její spolužačku byt k pronajmutí. Prosím Vás, zda víte o nějaké možnosti, abyste mě kontaktovali na telefon 724 271 721. Předem děkuji za váš čas a ochotu.
Denisa

Rozhovor s Evou Hrubou

Pokud zatelefonujete na faru a dovoláte se, ozve se pan farář Stanislav, pastorační asistent Jenda nebo ženský hlas. Ten patří Evě Hrubé, která vede farní

kancelář. Možná jste Evu ještě osobně nepotkali, určitě se však pravidelně setkáváte s její prací – sestavuje například kalendář akcí, který otiskujeme na poslední straně. S určitým zpožděním bychom vám ji chtěli představit – nuže, Evo, máš slovo.

Nejdříve bych se asi měla lidem, kteří se se mnou ještě nesetkali, stručně představit.

Jmenuji se Eva Hrubá, je mi 55 let, bydlím v Praze 5 v Nových Butovicích. Jsem rozvedená (neměla jsem církevní sňatek), mám dvě děti, dceru Kateřinu (25 let), která se mnou již nebydlí, a syna Jiřího, kterému je 23 let a zatím bydlí se mnou ve společné domácnosti. Dalším důležitým členem domácnosti

je čtrnáctiletý pes Ben. Pracovala jsem 35 let v zahraničním obchodě, z toho nejdělsí dobu jsem se věnovala dovozu zdravotnického materiálu. Prošla jsem těžkou cestou od neradostného dětství, nešťastného jedenáctiletého manželství, přes starost o obživu dvou dětí, intriky a podvody v zaměstnání a jeho ztrátu, proděla jsem těžkou rakovinu, prošla chemoterapií a ozařováním, stále ještě bojuji s fyzickou slabostí. Věřím ale, že jsem tuto těžkou cestu měla projít, abych mohla lidem lépe naslouchat, chápat je a uměla jim poradit i je povzbudit.

Jak jsem se dostala do vršovické farnosti?

S P. Stanislavem se znám z Dobříše, protože tam jezdím často na chatu. Při jednom rozhovoru, bylo to u příležitosti mojí přípravy na biřmování, jsem se od něj dověděla, že se chystá na přeložení do Vršovic. Protože jsem už dlouho přemýšlela o tom, že bych se chtěla zapojit ještě více do práce v církvi, nabídla jsem mu, že bych mu mohla pomáhat s administrativou v jeho nové farnosti. Byla jsem potěšena, že P. Stanislav moji nabídku přijal, a tak jsem přišla s ním 1. července loňského roku do vršovické farnosti.

Jaká je moje domovská farnost?

Já patřím podle bydliště do stodůlecké farnosti, ve které také působil P. Stanislav, ale já jsem tam přišla až po jeho odchodu. Lidé tam nicméně na jeho působení stále s láskou vzpomínají. Tamní aktivity jsou obdobné jako ve vršovické farnosti. Stodůlecká farnost byla jednou z prvních, která začala or-

ganizovat kurzy Alfa a dodnes se konají dva běhy ročně, a to jak večerní, tak i dopolední pro maminky s malými dětmi. Na organizování kurzů Alfa jsem se také hodně podílela, absolvovala jsem už asi 8 běhů. Setkala jsem se při nich s různými lidmi a zažila, jak Bůh působí v našich životech. S některými lidmi se setkávám dodnes. Ve své domovské farnosti jsem také členem pastorační rady a v neděli jednou za měsíc prodávám v KC sv. Prokopa knihy.

Jaká je moje práce ve farní kanceláři?

Přišla jsem do vršovické farnosti, abych pomáhala P. Stanislavovi všude, kde bude třeba, hlavně aby se mohl více věnovat lidem a nemusel se zdržovat papírováním. Takže telefonuji, chodím na poštu, do banky, píši dopisy a nedělní oznámení, připravuji kalendáře akcí, tisknu Vinici, kopíruji, starám se o pokladnu, připravuji podklady pro účetní, zakládám korespondenci atd. Původně jsem předpokládala, že budu moci pracovat ve farní kanceláři každý den, neboť jsem čekala na vyřízení invalidního důchodu, ale nakonec jsem dostala jen částečný invalidní důchod a tudíž musím ještě chodit do práce, abych se uživila. Našla jsem si práci ve Fakultní nemocnici Motol v cizinecké recepci, kde pracuji na směny, a mohu tak pracovat ve farní kanceláři střídavě dopoledne i odpoledne.

Co bych dělala, kdybych měla volný čas?

Volného času moc nemám, protože jednak pracuji na směny v nemocnici, jednak jsem tak čtyřikrát týdně na faře, někdy i v sobotu, abych dohnala něja-

ké ty resty. Pak se ještě věnuji skupině bezdomovců, se kterými jsem se seznámila na Alfě a se kterými se pravidelně scházím už tři roky a řeším s nimi nejrůznější problémy, ale také společně zpíváme a čteme Pímo. Myslím, že by se křesťané měli více zajímat o problémy těchto lidí na okraji společnosti, pro které je velmi těžké se do ní znovu začlenit. Pro mě znamená kontakt s těmito

lidmi zvláštní obohacení, Také dělám náhradní babičku jedné mladé rodině, která nemá babičku, a hlídám občas jejich dvě holčičky. Ale když se nějaký ten volný čas někdy najde, ráda si zajedu do Dobříše, kde mám malou chatu u lesa a zajdu si na procházku do lesa nebo si přečtu některou z mnoha knih, které jsem si koupila a které mám ještě nepřečtené.

Eva Hrubá

P R O S T O R *pro sdílení myšlenek, zážitků apod.*

Světec v tomto měsíci: sv. Karel Lwanga a druhové *(svátek 3. 5.)*

„Co muž uznává za pravdu, to nezapírá!“ (výrok světce)

Příběh Karla Lwangy a jeho dvanácti druhů, umučených pro křesťanskou víru, připomíná příběhy z dob prvo-mučedníků, ačkoli se příběh odehrál poměrně nedávno v r. 1886.

Uganda v devatenáctém století vypadala jinak nežli dnes. První misionáři sem přišli v r. 1879. Začali zde hlásat radostnou zvěst a měli brzy značné úspěchy. To se ovšem nelíbilo některým kmenovým náčelníkům, zejména však čarodějům, kteří ze strachu o svou moc štváli proti „bílým otcům“, jak misionáře nazývali. Král však na jejich hlasy příliš nedal; vše se však změnilo poté, co nastoupil nový král Mwanganga. Tento mladík byl zprvu misionářům přátelsky nakloněn, ale vlivem intrikánského rádce, který byl důvěrníkem čarodějů, změnil názor a začal pronásledovat ne-

jen misionáře, ale i všechny, kteří se ke křesťanské víře hlásili.

Ke křesťanům patřila i skupina pážat na Mwangově dvoře vedená Karlem Lwangou. Byli to chlapani ve věku od 13 do 20 let, z dobrých rodin, většinou synové náčelníků, kteří byli vybráni ke službě panovníkovi. Karel byl jejich vůdcem. Když se král dozvěděl, že se jeho pážata modlí s bílými otci, přísně jim toto zakázal. Chlapani se ale nedali odradit. Král začal cosi tušit a při setkání s pážaty nařídil, aby vystoupili z řady ti, kteří se nemodlí s otci. Vystoupili pouze tři. Karel Lwanga tehdy králi v rozhovoru řekl: „Bílí otcové nemají v úmyslu uchvátit Tvou zemi, jen nás učí, jak se dostat do nebe a zachránit svou duši. Učí nás také poslouchat panovníka a ctít zákony země. Neuposlechnout Tě máme jen tehdy, kdyby to mělo urazit Boha. Já sám jsem připraven dát za Tebe život.“ Král se nechal uchválit, ale ne nadlouho. K uspokojení jeho homosexuálních potřeb mu měla slou-

žit jeho pázata. Chlapci kolem Karla Lwanga to odmítli, a tak byl jejich osud zpečetěn. Byli uvrženi do vězení, mučení, a když je nic od víry neodradilo, byli odsouzeni k smrti upálením.

Dne 18. října 1964 papež Pavel VI. tyto mučedníky svatořečil. Karel Lwanga bývá zobrazován jako mladík obklopený černochoy - svými druhy, dalšími atributy jsou palma, kříž a oheň. A. K.

P.S.: Příběh světců je podrobně líčen v knize A. E. Howella Ohně v Namugongu, která nedávno znovu vyšla v češtině.

Chyt č. 4: Grafit a diamant

Minule jsem se pokusil ukázat, že Bůh je bezpodmínečně dobrý, neboť zlo je neslučitelné s jeho stvořitelenskou činností. Jenže pokud vás teď zrovna bolí zuby, pošlete mě s touto mojí trochu teoretickou úvahou do háje. Jestliže je Bůh dobrý, kde se vzalo utrpení? Pokud doufáte, že následujících pár řádků vám dá definitivní odpověď na tuto nejpálčivější otázku lidstva, doufáte marně. Chci vám jen ukázat chyt, který mně osobně pomáhá se přes toto obtížné místo na cestě k Bohu dostávat.

Nejprve je potřeba si uvědomit, že utrpení ve světě má mnoho tváří. Někteří křesťané ve snaze obhájit dobrotu Boha poukazují na svobodu člověka rozhodnout se pro zlo, jak jsme o něm mluvili minule - jestliže hledám dobro pouze pro sebe a nejsem ochoten ho dávat, způsobuji utrpení, protože pak na cestě za svým prospěchem šlapu po ostatních. Pravda, takto se vypořádáme s velkou porcí utrpení ve světě, jako

jsou různá ublížení, zločiny, války. Zůstává tu však druhá, neméně hrozivá skupina položek, za niž přeci člověka nemůžeme činit odpovědným. S nemocí je to složitější, tam někdy podíl člověka existuje, ale vezměme si nejruznější přírodní katastrofy a nebo rovnou pouhý fakt, že náš život končí smrtí. Vichřice, povodně, zemětřesení, výbuchy sopek - to vše existovalo už v geologické minulosti Země, bez přítomnosti člověka. Nebezpečná zvířata (šelmy, hadi...) i mikroorganismy napadající naše zdraví - i je přeci Bůh stvořil, vždyť žádný zlý stvořitel neexistuje! Všechny organismy nakonec umírají, takže je pravděpodobné, že i v případě člověka je tělesná smrt „přirozená“ - tedy že již od narození si s sebou neseme pečeť smrtelnosti. Co s tím?

Někdo argumentuje, že hříchem člověk ztratil blízkost Boha, s ním by mu toto vše nevadilo. Dobrá, ale to přeci nevysvětluje objektivní fakt existence utrpení! Myslím, že nezbyvá než poctivě přijmout, že utrpení je součástí řádu stvoření. Není to však v rozporu s dobrotou Boha? Odpověď jsem naznačil v nadpise. Grafit (neboli tuha) i diamant mají totéž chemické složení, avšak rozdíl v jejich fyzikálních vlastnostech, daný krystalickou strukturou, vám nemusím vysvětlovat. Toto je můj obraz Boha: je laskavý i tvrdý zároveň! Bezpodmínečně nás miluje jako matka, zároveň však před nás staví tvrdé požadavky jako náš svrchovaný Pán. Zahrnuje nás něhou, ale staví před nás i utrpení. Smyslem utrpení pak je, že nás nutí překonávat sebe sama - bez žízně se nevydáte hledat studnu. Život proto není strast, z níž bychom měli

utéci, jak tvrdí východní náboženství. Bůh nás miluje takové, jací jsme, zároveň však vyžaduje, abychom rostli. Že si to obojí dohromady nedokážete představit? Ale vždyť on je Bůh, ten, který přesahuje veškeré naše představy! Ostatně i my jsme povoláni k tomu, abychom se snažili oba tyto principy ve svém životě spojovat, vždyť, jak píše J. Schaefer v příběhu o Shanovi, „tvrdost je hodna obdivu, je-li na správném místě.“

MiM

P.S.: Dlouho mi dělalo problémy popřát si, že silný Bůh klade slabému člověku překážky. Takto nějak uvažuje např. islám. Až křesťanství mi dalo odpověď, a tou je kříž, kde Bůh zemřel (viz úvodník k únorové Vinici).

Kostel na místě synagogy

Bavily jsme se s Hankou Rechnerovou o tom, že v Norimberku zahynulo za vlády Karla IV. 562 osob při pogromu na židovské obyvatelstvo v roce 1349. Nechtěla tomu věřit. Pokusím se to vysvětlit.

Jako vladař objížděl Karel IV. své země, takže byl neustále na cestách. Přitom řešil nejrůznější problémy. Tak i v listopadu 1349 v Norimberku (kde byl za svého života padesátkrát). V té době potřebovalo rozvíjející se obchodní město velké tržiště. Měšťané chtěli uvnitř města důkladné stavební změny, ale potřebovali k tomu královo povolení. Obratnému radnímu Ulri-

chu Stromerovi, který se kvůli tomu vypravil do Prahy, byla 16. listopadu 1349 vystavena Listina o trzích, v níž město obdrželo dovolení, aby s židovskou čtvrtí naložilo podle svého dobrého mínění. V listině vladař povolil, že „všechny židovské domy v Norimberku, které jsou mezi (ulicemi) Franzen des Hallers a Fritzen des Behaims a židovská škola,“ tzn. synagoga, „stejně jako čtyři židovské domy, které se rozkládají mezi oběma ulicemi a u domu Ulricha Stromera, mohou být strženy a udělána dvě náměstí, která tam mají být navěky a patřit městu.“ To vedlo k jednomu z nejkrvavějších pronásledování židů v Norimberku. Mezi 5. a 7. prosincem 1349 se norimberské obyvatelstvo vrhlo na židy a 562 osob zavraždilo, aniž úřady zakročily.

Na místě synagogy nechal Karel IV. postavit kostel Panny Marie (Frauenkirche). Udělal to proto, že chtěl toto místo, kde stávala synagoga, usmířit? Nebo měl výčitky svědomí a kostel nechal zřídit jako smírné gesto za porušení svého slova židům, kterým slíbil ochranu života?

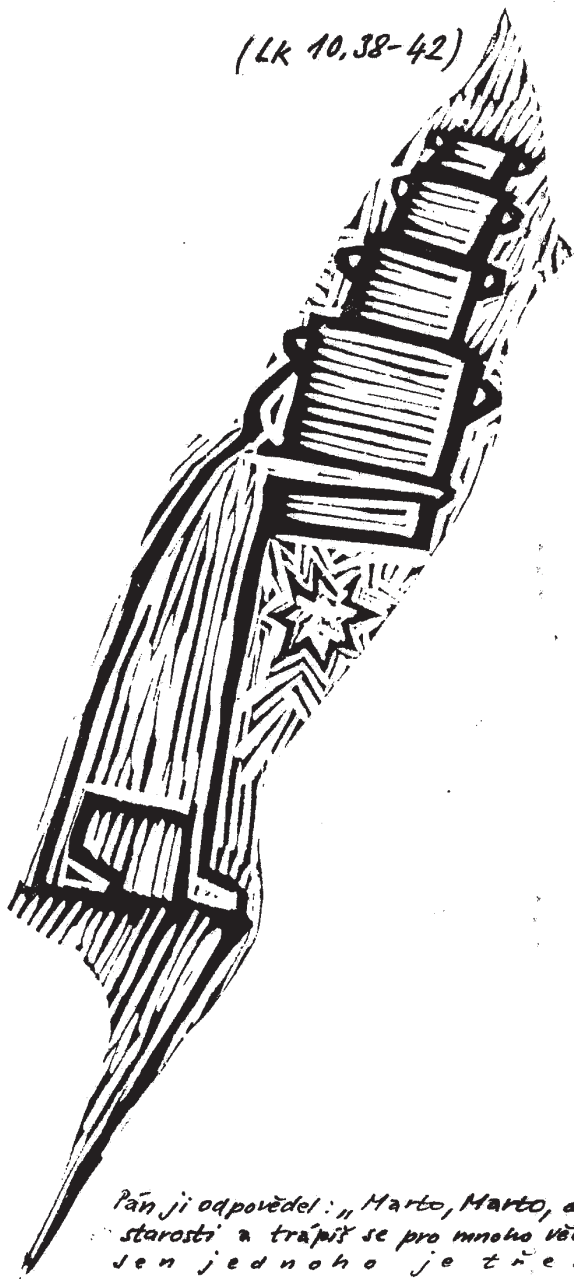
Norimberští křesťané se stydí za chování vůči židům ve středověku. V katolické Frauenkirche, stojící u hlavního tržiště, je uprostřed podlahy presbytáře zlatá davidovská hvězda a na pravé hlavici vítězného oblouku kamenná socha svaté židovky Edity Steinové. Jinou omluvu najdeme v protestantském kostele sv. Sebald, kde byl pokřtěn Václav IV.

ZL

LINORYTY Jana Hrubého netlumočí evangelium obvyklým způsobem, a to je jejich velká přednost. Když si najdeme příslušná místa v bibli, povedou nás obrázky – rébusy k porozumění, které teprve život může přinést. (Na první stránce grafika k J 9, 1-34.)

(Lk 10,38-42)

Pán ji odpověděl: „Marto, Marto, děláš si
starosti a trápiš se pro mnoho věcí.
Jen jednoho je třeba,

Modlitba k Duchu svatému

Chvalme Boha za dar jeho Ducha, protože díky němu nejsme sami a nejsme ponecháni sami sobě, svým vlastním silám a schopnostem; chvalme ho za proměnu, kterou koná... Poprosme, aby nám Bůh dal otevřeně a poslušné srdce, abychom měli rozpoznání a rovnováhu. Abychom dovolovali ovoci Ducha růst

a zrát, abychom pokorně používali dary, které nám Bůh dal ke své slávě a pro dobro církve; moudrost, rozum, rady, sílu, poznání, nábožnost a bázeň. Proto přimlouvejme se jeden za druhého... A za to, aby bylo více křesťanů, kteří by naslouchali Bohu při přemýšlení nad jeho Slovem a nechali se vést Duchem svatým.

J. Nováková

P O Z V Á N Í *na následující měsíc nebo i trochu dál*

Velká prázdninová pohledová hra

Dostáváte rádi o prázdninách pohledy ze zajímavých míst? Ovšem takový pohled musí někdo napsat! Tentokrát si z prázdnin můžeme napsat navzájem. Pokud se budete chtít přidat, napište v neděli 8. 6. (na kterékoliv mši svaté) na připravenou kartičku svoji adresu a odevzdejte ji ráno J. Rücklovi, resp. večer Simoně. Za týden 15. 6. si pak jednu adresu vylosujete. Každý tak jeden pohled pošle a jeden dostane.

Zuzka Váchová

Pouť do Lidic

Mše svatá za oběti vyhlazení obce v r. 1942 bude sloužena v Lidicích v neděli

15. června v 15 hodin v křesťanském středisku Oáza. Středisko je v nových Lidicích, v ulici Josefa Strýbrného 162. Do Lidic je možno přijet autobusem Praha-Kladno, odjezd z Evropské ulice (poblíž stanice metra Dejvická) v 13.55.

Koná se i pěší pouť. Její začátek je u rotundy v Praze - Přední Kopanině (odjezd autobusu MHD č. 312 od metra Dejvická v 7.30). Kratší variantou je připojit se k poutníkům u kostela v Tuchoměřicích (odjezd busu MHD č. 312 od metra Dejvická v 9.30). Letos je výročí 40 let od zahájení těchto poutí.

Bližší informace sdělí M. Müller st., tel. 272 765 083, mobil 732 744 953.

Informace do této sekce pro nás shromažďuje ve farní kanceláři Eva Hrubá: Eva-Hruba@seznam.cz nebo tel. 731 576 329.

Týdenní program

Pondělí	13.30	Mariina legie	FAR
	17.00-19.30	řezbářský kroužek /Václav Novák/	BOH
	19.00-21.00	cvičení pro radost	BOH
Úterý	16.00-17.30	Barevný kroužek /Simona Pišlová/	KLU
	18.00-20.00	dramatický kroužek dospělých /Dana Vacková/	KLU
	19.00	modlitební setkání /Václav Novák/	KAP
Středa	10.00-12.00	setkání maminek s miminky a předškoláky /Zdena Čiháková/	FAR
	15.00-16.45	možnost setkání s knězem	FAR
	16.00	Euroskaut /Lukáš Alexa/	BOH
	19.00	náboženství pro dospělé /P. Pavel Kuneš/	FAR
	18.45	setkání mladých	VAC
	po mši sv.	úklid kostela sv. Václava 1. a 3. středa v měsíci	VAC
	19.00	pěvecký sbor /Olga Polanská/	KAP
	19.00	setkání farníků při čaji 1. čtvrtek v měsíci	FAR
Čtvrtek	8.45	setkání farníků při čaji 1. čtvrtek v měsíci	FAR
	16.00-16.45	náboženství pro předškolní děti /Jarka Nagyová a Hana Rechnerová/	FAR
	16.00-16.45	náboženství pro mladší děti /Jarka Nagyová,/	FAR
	16.45-17.30	náboženství pro starší děti /Hana Rechnerová/	FAR
	17.30	dramatický kroužek pro děti /Dana Vacková/	FAR
	19.00	zkouška kapely Missa	FAR
	19.30-20.30	setkání modlitebního společenství maminek /Zdeňka Čiháková/	FAR
	20.00-21.00	tichá adorace před Nejsvětější svátostí /Jiří Vyšohlíd/	MIK
Sobota	10.30-12.00	modelářský kroužek /Petr Hříbek/	BOH
Neděle	9.30-10.30	prodej knih /Alena Králová/	VAC
	9.30-10.30	farní knihovna /Jana Stibůrková/	VAC
	11.30	farní káva	VAC

Farní kancelář

pondělí 2. června	17.00-20.00 hod.
čtvrtek 5. června	17.00-20.00 hod.
9.-13.6.	dovolená
pondělí 16. června	17.00-20.00 hod.
čtvrtek 12. června	17.00-20.00 hod.
pondělí 23. června	17.00-20.00 hod.
čtvrtek 26. června	17.00-20.00 hod.
pondělí 30. června	17.00-20.00 hod.

Příležitost ke svátosti smíření nebo duchovnímu rozhovoru

neděle 7.30-8.15	VAC
středa 17.00-17.45	VAC
čtvrtek 7.15-7.45	MIK
pátek 17.00-17.45	VAC
jindy dle předchozí domluvy s P. Stanislawem	

Kalendář akcí na červen

2. června /po/	13.30	Mariina legie	FAR
4. června /st/	15.00	návštěva galerie - Dům U Černé Matky Boží	VAC
		po mši úklid kostela sv. Václava	
5. června /čt/	8.45	setkání farníků při čaji	FAR
8. června /ne/	15.00	Integrace je a není legrace - prohlídka výstavy děti	VAC
	17.00	Integrace je a není legrace - prohlídka výstavy dospělí	VAC
9. června /po/	13.30	Mariina legie	FAR
11. června /st/	19.30	setkání mládeže /13-18 let/	FAR
12. června /čt/	19.00	setkání ekonomické rady	FAR
16. června /po/	13.30	Mariina legie	FAR
18. června /st/	po mši.	úklid kostela sv. Václava	VAC
	19.30	setkání mladých lidí /19-30 let/	FAR
20.-22. června		duchovní obnova pro mládež /13-18 let/	
23. června /po/	13.30	Mariina legie	FAR
26. června /čt/	19.30	setkání pastorační rady	FAR
29. června /ne/		farní pouť na Moravu s P. Pavlem Kunešem	
30. června /po/	13.30	Mariina legie	FAR

Přehled pravidelných bohoslužeb

neděle	8.30	kostel sv. Václava
	10.30	kostel sv. Václava /pro rodiny s dětmi/
	19.00	kostel sv. Mikuláše /P. Pavel Kuneš/
úterý	18.00	kostel sv. Mikuláše
středa	18.00	kostel sv. Václava /nejen pro mládež/
čtvrtek	8.00	kostel sv. Mikuláše
pátek	18.00	kostel sv. Václava
sobota	8.00	kostel sv. Mikuláše

Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vršovice, www.farnostvrsovice.cz, tel. 271 742 523 | Vydání prázdninového čísla je plánováno na 29. 6., příspěvky dodávejte nejpozději ve čtvrtek 19. 6. | Kontakt: svatovinice@centrum.cz, případně osobně nebo do „vinného boxu“ v kostele sv. Václava | Šéfredaktor: Míla Müller ml. (MiM), Praha 10, Pod Sychrovem 28, tel. 272 765 083, 732 736 728 | Redakční rada tohoto čísla: Stanislav Góra, Alena Králová, Pavel Mikula, Markéta Řečinská, Václav Sokol | Jazyková korektura Simona Pišlová, sazba Slávek Heřman, tisk Eva Hrubá a Jan Rückl, výtisky pro vás zkompletovali Polákovi